

ОКРУЖНО ТУЖИЛАШТВО БАЊА ЛУКА

T13 OKTRZ 0009435 11

Бања Лука, 26.03.2012. године

ОКРУЖНОМ СУДУ

-Судији за претходно саслушање

БАЊА ЛУКА

На основу члана 4 став 2 Кривичног закона Републике Српске, члана 43 став 1, те члана 241 Закона о кривичном поступку, подижем:

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. Д.Б., син С и мајке Т., рођене Б., рођен __.__.__. године у Г.Р. у општини К., сада општина Р., пребива у Р., Г.Р. број __, ЈМБГ: _____, Србин, држављанин Републике Српске и БиХ, писмен са завршеном средњом полицијском школом, по занимању полицајац, ожењен, отац двоје дјце од којих је једно малољетно, због завршене средње полицијске школе, војску није регулисао, без чина резервног војног старјешине, неодликован, од имовине посједује кућу површине од око 145 м2, те земљу површине 2 дунума (воћњак и окућнице), до сада неосуђиван, не води се други кривични поступак.
2. Б.Р., звани Р., син С. и мајке С., рођене Г., рођен __.__.__. године у Г.Р. у општини К., сада општина Р., пребива у Р., Улица Р.Ј. број __, ЈМБГ: _____, Србин, држављанин Републике Српске и БиХ, писмен са завршеном средњом угоститељском школом, по занимању угоститељ, ожењен, отац двоје дјеце од којих је једно малољетно, војску регулисао у П. ____ године, без чина резервног војног старјешине, неодликован, од имовине посједује кућу са пословним простором површине од око 144 м2 и то по основу уговора о доживотном издржавању, те једно путничко моторно возило марке „Голф 2“, садашње тржишне вриједности од око 2.000,00 КМ, до сада неосуђиван, не води се други кривични поступак.

Да су:

Кршећи правила међународног права, садржана у члану 3 Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12. августа 1949. године, члану 13 став 2 и 3 у вези са чланом 4 став 2 тачке а) Допунског протокола уз наведену конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08. јуна 1977. године (Протокол II), за вријеме оружаног сукоба у који се у времену од прве половине априла 1992. године, па најкасније до краја новембра 1995. године, одвијао на простору Босне и Херцеговине, између организованих оружаних снага Војске Републике Српске с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског вијећа одбране с друге стране, као припадници одјељења милиције Г.Р., заједно са Г.Д. такође припадником истог станичног одјељења, који је у међувремену смртно страдао, __.__.____. године, лишили живота једно цивилно лице муслиманске (бошњачке) националности, иако то лице није припадало ни једној оружаној формацији, нити је учествовало у војним операцијама, на начин, да су дана 14. јула 1992. године, након што је другооптужени око 14 часова привео оштећеног Л.А. из његове породичне куће у В., општина К., у просторије Одјељења милиције у Г.Р., гдје је исти једно краће вријеме испитиван, да би потом, по претходно постигнутом договору, свјесно и вољно желећи га лишити живота, првооптужени и другооптужени, заједно са Г., Л. извели из полицијске станице, убацили у возило марке „ТАМ“ (хладњачу), власништво З. задруге „Г.Р.“, којим је управљао С.Б., а коме је претходно Г. наредио да доведе возило пред полицијску станицу, те отприлике између 15 и 16 часова, возач С., се хладњачом, уз пратњу два полицијска возила Одјељења милиције Г.Р. у којима су се налазили првооптужени, другооптужени и Г., одвози у правцу С., да би доласком на подручје В.п., данашња општина Р., удаљене око 11 км од Рибника, првооптужени, другооптужени и Г., зауставили возила извели Л. из возила – хладњаче, те пуцањем из аутоматских пушака, истог лишили живота, а потом тијело закопали, да би дијелови посмртних остатака, оштећеног били ексхумирани, дана __.__.____. године, на В.п.

Дакле, за вријеме оружаног сукоба, кршећи правила међународног права, заједно, лишили живота једно цивилно лице,

Чиме су, као саизвршиоци, починили кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Стога

ПРЕДЛАЖЕМ

I Да се пред тим судом закаже и одржи главни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца Окружног тужилаштва, Бањалука.
2. Првооптуженог, Д.Б. из Р., Г.Р. бр. __ и његовог браниоца, Б.М., адвоката иу Б.Л.,
3. Другооптуженог, Б.Р. из Р., Ул. Р.Ј. бр. __

II Да се проведу сљедећи докази:

- да се позову и саслушају, свједоци:

1. Ч.М. из Р., С. бр. __,
2. Л.Е. из К., В. бб,
3. Б.И. из Р., Г.Р. бр. __,
4. Ј.Д. из Р., В. бр. __,
5. С.Б. из Р., В. бр. __,

- да се изврши увид у:

- записнике о испитивању првооптуженог, Д.Б., од 05.03.2012. и 12.03.2012. године,
- записник о испитивању другооптуженог, Б.Р., од 16.12.2011. године,
- записник о саслушању свједока Ч.М., од 02.12.2011. године,
- записник о саслушању свједока Л.Е., од 20.04.2011. године,
- записнике о саслушању свједока Б.И., од 10.10. и 09.12.2011. године,
- записник о саслушању свједока Ј.Д., од 05.12.2011. године,
- записник о саслушању свједока С.Б., од 30.11.2011. године,
- кривичну пријаву СЈБ К., бр. Ку-110/96 од 05.09.1996. године, достављену Вишем јавном тужилаштву ...,
- службену забиљешку СЈБ Кључ, од 16.07.1992. године, коју је сачинио радник милиције Г.Д.,
- извод из матичне књиге умрлих, Општине Б.Л. на име Г.Д., број 1-202-1-6715/11 од 07.12.2011. године,
- фотодокументацију ексхумације, обдукције и идентификације оштећеног Л.А. на В.п., од 09.10.1998. године,
- записник о увиђају Опћинског суда у К., бр. Кри-54/98 од 09.10.1998. године,
- извод из матичне књиге умрлих, Опћине К. на име Л.А. бр. 02-13-3-6565/11 од 30.11.2011. године,
- увјерење Полицијске станице Р. о учешћу у рату првооптуженог, бр. 10-2-18/01-80-1-20/06 од 27.07.2006. године,
- увјерење Полицијске станице Р. о учешћу у рату другооптуженог, бр. 10-2-18/01-80-1-12/07 од 06.02.2007. године,
- извод из казнене евиденције за првооптуженог, достављен од стране ... полицијске управе, ПС К. број 05-01/08-3-1-1-04-3-756/11 од 19.12.2011. године,
- извод из казнене евиденције за другооптуженог, достављен од стране ... полицијске управе, ПС К. број 05-01/08-3-1-1-04-3-756/11 од 19.12.2011. године,

- одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности („Службени гласник српског народа у БиХ“ бр. 6/92),
- одлуку о проглашењу ратног стања („Службени гласник РБиХ“ бр. 7/92),
- попис трошкова исплаћених из предрачунских средстава Окружног тужилаштва Бања Лука.

РЕЗУЛТАТИ ИСТРАГЕ

У поступку спровођења истраге, прикупљено је довољно доказне грађе из које произилази основана сумња да су оптужени, као саизвршиоци, извршили предметно кривично дјело.

Овакав чињенични и правни закључак, прије свега произилази из исказа свједока оптужбе као и других доказа објективне природе, прибављених током вођења претходног поступка. Оптужба је у истрази саслушала више свједока, а прибавила је такође и одређене доказе материјалне природе, као што су записник о увиђају, фотодокументацију ексхумације, обдукције и идентификације оштећеног, те службену забиљешку СЈБ К. сачињену по раднику милиције Д.Г. од __.__.____. године.

Из прикупљене доказне грађе, неспорно произилази основана сумња да су оптужени, заједно са Г., дана __.__.____. године, кршећи правила међународног права, по претходно постигнутом договору у поподневним часовима, након што је од стране другооптуженог, приведен оштећени Л.А. из своје породичне куће у В., у просторије О. милиције Г.Р., истог након краћег испитивања у полицијској станици, по претходно постигнутом договору, свјесно и вољно желећи га лишити живота, возилом марке „ТАМ“ – хладњачом власништво З. задруге уз пратњу два полицијска возила одвозе на подручје В.п., те пуцањем из аутоматског оружја Л. лишавају живота, да би дијелови посмртних остатака оштећеног били ексхумирани дана __.__.____. године на В.п.

Оптужба је током истражног поступка саслушала више свједока који су приликом давања исказа износили своја сазнања о инкриминисаном догађају.

Свједоци С.Б. и Ч.М. сагласно су у истрази навели да су се критичног дана налазили у Р., односно да су се возилом марке „ТАМ“ – хладњачом, власништво земљорадничке задруге којим је управљао свједок С.Б., одвезли у правцу С., на подручје В.п., удаљене око 11 км од Р., те да су у једном тренутку по изласку из кабине возила видјели, како то истиче свједок С., оштећеног Л.А. који је молио за помоћ, да би у једном тренутку након што су се обојица нашли на предњој страни возила – хладњаче, зачули дужи рафал, те након повратка према задњем крају возила видјели су да лежи мртво тијело Л.А. из В.

Оба свједока сагласно потврђују да нису видјели тренутак пуцања у оштећеног Л., односно да нису видјели ко је пуцао у Л.А. Наводе сагласно да је замјеник командира Милиције, Г.Д., практично имао водећу улогу у довођењу А. на подручје В.п., а заједно са њим био је и првооптужени Д.Б. који је у то вријеме био активни полицајац и који се налазио у непосредној близини од неких 5-6 метара удаљен од Г. након лишења живота Л.А.

Тужилаштво је у истрази у два наврата саслушало свједока Б.И., који је током свједочења навео да је био дежурни полицајац у станичном одјељењу милиције оног дана када је у поподневним часовима доведен Л.А. у службене просторије. Наводи да је кроз стакло дежурне видио Г., првооптуженог и другооптуженог како кроз ходник у службене просторије приводе Л.А., а након извјесног времена такође види исте особе како из службених просторија кроз ходник према излазу спроводе некога, али у том тренутку није видио Л.А., претпоставља да је Л. био заклоњен од те тројице. Даље наводи да је након извођења Л.А. из полицијске станице дошла хладњача којом је управљао С.Б., а да је убрзо након тога по наредби Г.Д. и он, након што је претходно закључао просторије станице, сјео у хладњачу заједно са Ч.М. Наводи да је хладњача имала полицијску пратњу, а били су присутни полицајци Г.Д., те првооптужени и другооптужени.

Свједок истиче да су по доласку на подручје пољане, њему рекли, а како тврди то му је рекао Г., да треба обезбјеђивати страну према Б. како неко не би наишао из тог правца, што је он и учинио па се са лица мјеста удаљио неких 200-300 метара, да би након неколико минута зачуо 2-3 појединачна пуцња из аутоматске пушке, гдје се он након тога враћа и види да се поред хладњаче налази мртав мушкарац, а када се примакао лешу препознао је Л.А. Свједок наводи да су Г. и обојица оптужених том приликом код себе имали аутоматске пушке као и он, те да су били у полицијским униформама. Што се пак тиче мртвог тијела оштећеног Л.А., свједок изјави да је мртво тијело закопано лопатама на мјесту гдје је А. и убијен.

Тужилаштво је такође током истраге саслушало и свједока Ј.Д., који је у истрази потврдио да му је познат случај одвођења Л.А. из његове породичне куће у В. у просторије Одјељења милиције у Г.Р.

Наиме, свједок истиче да је то било негдје у лјетном периоду, те да је заједно са другооптуженим и П.В., по наредби тадашњег замјеника командира полиције Г.Д., возилом марке „Застава 101“ отишао у В., а то је једно мјесто поред К., те наредили Л.А. да пође са њима, а потом га одвезли у Одјељење милиције Г. Р.

Свједок тврди да након довођења Л.А. у просторије полицијске станице, он у исту станицу није улазио, али је у међувремену видио како долази једна хладњача, а радило се о возилу марке „ТАМ“, којом је управљао С.Б., али не зна ко је баш тај дан довезао хладњачу пред полицију. Истиче да му је тај дан смјена била завршена, а како је становао у мјесту В., био му је потребан превоз. Истиче да је хладњача ишла у правцу В.п. и он је сјео у једно полицијско возило које је ишло иза хладњаче, а у возилу су били другооптужени

и П.В. Како наводи сва тројица су били у полицијским униформама, а од оружја он је имао полуаутоматску пушку. Возило се једно вријеме кретало иза хладњаче, да би доласком у мјесто Б. он изашао из возила, јер је у близини становао, али се по изласку из возила задржао неких 10-ак минута на цести, јер му је тако Г. рекао прије него што су кренули од полицијске станице. Он не зна шта се дешавало на В.п., јер је у то вријеме био код куће. Наводи да је тек нешто касније чуо од људи да је Л.А. убијен на подручју В.п.

Тужилаштво је током истраге саслушало и Л.Е., сина оштећеног Л.А., који како тврди није имао непосредних сазнања о томе ко је лишио живота његовог оца, али наводи да је дан прије одвођења његовог оца од куће, 13.07.1992. године, пред његову кућу дошла четворица полицајаца и то службеним возилом марке „Голф 1“, а међу полицајцима је препознао Г.Д. и првооптуженог који су били активни полицајци.

Што се пак тиче самог тренутка одвођења његовог оца сутрадан око 14,00 часова, свједок истиче да он није видио полицајце који су дошли по оца, али је јасно видио да се возило по одласку упутило у правцу Р.

Тужилаштво је током вођења истражног поступка такође прибавило и фотодокументацију ексхумације, обдукције и идентификације Л.А., службену забиљешку сачињену по раднику милиције Г.Д. од 16.07.1992. године, те извод из матичних књига умрлих на име Г.Д.

Анализом прикупљених доказа, те цијенећи такве доказе како појединачно тако и према њиховој међусобој вези, оптужба стоји на становишту да су оптужени у саизвршилаштву, починили предметно кривично дјело на начин у мјесту и вријеме како је то ближе описано у чињеничном супстрату овог оптужног акта.

Наиме, постоји потпуна сагласност материјалних доказа у дијелу који се односи на службену забиљешку коју је сачинио радник милиције Г.Д., два дана након почињеног злочина и исказа свједока Б.И. који је у два наврата током давања исказа у истрази навео да је осим Г. и Д., на мјесту убиства Л.А., био и у то вријеме резервни припадник милиције другооптужени Б.Р.

Наиме, Г.Д. је током сачињавања службене забиљешке 16.07.1992. године, детаљно описао криминални догађај од 14.07.1992. године, који се односи на привођење, односно одвођење Л.А. из полицијске станице у Г.Р., и његове ликвидације у рејону В.п. Полицајац Г. је тада као учеснике у убиству Л.А. навео и првооптуженог и другооптуженог.

Свједоци С. и Ч. у погледу присуства првооптуженог у вријеме убиства Л.А. у рејону В.п. су сагласно навели да су видјели првооптуженог у непосредној близини Г.Д, док се не сјећају да ли је те прилике био присутан на лицу мјеста и другооптужени.

Међутим, присуство другооптуженог, односно његово учешће као полицајца у убиству оштећеног Л., почев од одвођења из његове породичне куће до полицијске станице, затим пратње, па све до заједничког учешћа у ликвидацији истог, потврђују свјedoци Ј.Д. и Б.И.

Оптужба терети оптужене, да су у саизвршилаштву починили предметно кривично дјело. Чланом 22 КЗ СФРЈ, прописано је да се саизвршиоцем сматра лице које учествује у радњи извршења, или које на други начин заједнички са другим лицима, учини кривично дјело. У конкретном случају кључни елемент саизвршилаштва, састоји се у томе да више лица заједнички учине кривично дјело, а то се може остварити не само учествовањем у радњи извршења, већ и на други начин.

Постојање саизвршилаштва као једног од облика саучесништва, условљено је не само објективним већ и субјективним елементом.

Са субјективне стране за постојање саизвршилаштва, захтјева се да је лице које учествује у дјелу, свјесно дјеловања осталих учесника. Ова субјективна веза се углавном испољава у претходном договору.

Да би лице сносило одговорност као саизвршилац, потребно је да барем дјелимично преузме радњу извршења кривичног дјела. Дакле, није неопходно да оптужени учествују у свакој појединачној радњи извршења кривичног дјела, јер поступајући са умишљајем, као у конкретном случају, оптужени прихватају све радње других припадника као своје властите.

Значи, да би се задовољио субјективни елемент саизвршилаштва, нужно је да је код оптужених који су учествовали у извршењу кривичног дјела морала постојати свијест, како о дјеловању осталих саизвршилаца, тако и да су њихове радње дио дјеловања осталих саизвршилаца и да те радње како првооптуженог, другооптуженог и Г.Д. представљају заправо једну јединствену цјелину. У конкретном случају и првооптужени и другооптужени су испољили јасну и недвосмислену вољу да изврше кажњиву радњу заједно са Г.Д.

Дакле, да би у конкретном случају првооптужени, односно другооптужени, као саизвршиоци сносили одговорност, односно кривицу, нужно је да је сваки од оптужених прихватио све радње других саизвршилаца као своје властите, а што су несумњиво обојица оптужених у конкретном случају, и прихватили.

Дакле, утврђујући питање виности оптужених, као њиховог субјективног односа према извршеном кривичном дјелу, тужилаштво налази у чињеници да су оптужени ово кривично дјело починили са директним умишљајем, по претходно постигнутом договору, испољеним кроз одвођење, пратњу и учешће у убиству оштећеног, јер су оптужени у потпуности били свјесни кривичног дјела и хтели његово извршење. У чињеничном садржају, описане радње коју су предузели оптужени, су резултат њихове свијести и воље. И првооптужени и другооптужени су били свјесни да је оштећени Л.А. био цивилно лице, да је муслиманске, односно бошњачке националности. Без обзира на његову

припадност супротстављеној страни, они су знали да радњама које чине нужно стварају забрањену посљедицу, били су тога свјесни, али су донијели одлуку да то учине и да ту одлуку остваре. Оптужени поступају у таквим околностима које им омогућавају доминацију над жртвом, која је немоћна пружити било какав отпор или се пак заштитити, и они су као полицајци сигурни у остварење свог дјела и у наступање посљедице, из чега произилази поуздан закључак о хтијењу дјела. Дакле, због свега наведеног, инкриминисане радње оптужених су резултат како њихове свијести, тако и њихове воље.

Што се пак тиче објективног елемента саизвршилаштва, који се манифестује кроз предузету радњу, радње оптужених су описане ближе у диспозитиву овог оптужног акта, а које су се огледале кроз одвођење из полицијске станице оштећеног, његово убацавање у возило – хладњачу, пратњу тог возила уз два полицијска возила, одвођење оштећеног око 11 км у правцу С. на подручје В.п., те ликвидација оштећеног и закопавање тијела оштећеног на лицу мјеста.

Кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва садржи у својој диспозитиви и бланкетни пропис. Оптужба је на основу проведене истраге, утврдила да су оптужени у инкриминисано вријеме кроз терећену радњу, поступали супротно одредбама заједничког члана 3. ИВ Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.08.1949. године, те цитираним одредбама Протокола II уз IV Женевску конвенцију, наведеним у чињеничном супстрату овог оптужног акта.

Током вођења претходног поступка, истрага је неспорно утврдила да су се почев од априла мјесеца 1992. године водили оружани сукоби на широј регији тадашње општине Кључ, чиме је испуњен неопходан објективни услов за постојање, односно егзистирање предметног кривичног дјела које се овом оптужницом оптуженим ставља на терет.

Предсједништво, у то вријеме Републике БиХ, прогласило је ратно стање на територији БиХ, а одлука је објављена у „Сл. листу РБиХ“ број 7/92 од 20 јуна 1992 године

Такођер је и предсједништво тадашње Српске Републике БиХ, 15.04.1992. године, донијело одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности на читавој територији тадашње Српске Републике БиХ, а одлука предсједништва је потврђена на Скупштини српског народа 12.05.1992. године.

Кроз описану инкриминисану радњу, ближе наведену у диспозитиву ове оптужнице, неспорно је утврђено постојање довољне везе између терећеног кривичног дјела и оружаног сукоба, које се може оквалификовати као кршење правила међународног права. Тужилаштво је ван сваке разумне сумње утврдило да је управо постојање оружаног сукоба у примарној мјери утицало на способност оптужених да почине злочин, односно њихову одлуку да га почине. Дакле, у конкретном случају није потребно доказивати постојање узрочно-посљедичне везе између оружаног сукоба и извршеног злочина, али како је

напријед истакнуто, управо је оружани сукоб, највећим дијелом утицао на способност оптужених да почине злочин

Оштећени Л.А. је у наведено вријеме, према цитираним женевским конвенцијама, имао статус заштићене особе и према њему су се имала примјенити правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду природу инкриминисане радње која се оптуженим ставља на терет, начин извршења кривичног дјела, те околности под којима је дјело извршено, тужилаштво сматра, а што је образложено у анализи облика виности, да су оптужени поступали сво вријеме умишљајно са максимално испољеним интензитетом вољне и интелектуалне компоненте.

Надлежност Окружног суда у Бањој Луци, налазим у одредбама члана 449 став 2 Закона о кривичном поступку БиХ, односно члану 124 Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку БиХ („Службени гласник БиХ“ бр. 58/08).

Наиме, Станица јавне безбједности К. је дана 05.09.1996. године, под бројем Ку-110/96, Вишем јавном тужилаштву Б., поднијела кривичну пријаву против оптужених и још 7 лица, због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СФРЈ, учињеног на штету Л.А. Предметни спис се у Кантоналном тужилаштву Унско-санског кантона Бихаћ водио под бројем Т01 0 КТРЗ 0003479/96 а које тужилаштво је дана 03.02.2011. године Окружном тужилаштву у Бањој Луци доставило спис на даље надлежно поступање.

Дакле, у конкретном случају ради се о кривичном предмету, односно пријави, која је Кантоналном тужилаштву Бихаћ, поднесена прије 01.03.2003. године, када су ступили на снагу Закон о кривичном поступку, односно Кривични закон БиХ.

Наиме, претходно цитираним чланом 449 став 2 ЗКП БиХ, прописано је да предмети из надлежности суда, примљени у рад код других судова, односно тужилаштва у којима оптужница није ступила на правну снагу, односно није потврђена, довршиће ти, односно мјесно надлежни судови.

У конкретном случају, а имајући у виду цитиране одредбе члана 449 ЗКП-а, сматрамо да су се у цјелости испунили услови у погледу мјесне надлежности Окружног суда у Бањој Луци, у овој правној ствари.

На основу свега напријед изнијетог, цијенећи током вођења истражног поступка прикупљену доказну грађу, тужилаштво стоји на становишту да постоји довољно доказа који упућују на закључак, да су оптужени као саизвршиоци, починили кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва, ради чега предлаже, да судија за претходно саслушање Окружног суда у Бањој Луци, потврди ову оптужницу.

МАТЕРИЈАЛИ КОЈИ ПОТКРЕПЉУЈУ НАВОДЕ ОПТУЖНИЦЕ

1. записници о испитивању првооптуженог, Д.Б., од 05.03.2012. и 12.03.2012. године,
2. записник о испитивању другооптуженог, Б.Р., од године 16.12.2011. године,
3. записник о саслушању свједока Ч.М., од 02.12.2011. године,
4. записник о саслушању свједока Л.Е., од 20.04.2011. године,
5. записници о саслушању свједока Б.И., од 10.10. и 09.12.2011. године,
6. записник о саслушању свједока Ј.Д., од 05.12.2011. године,
7. записник о саслушању свједока С.Б., од 30.11.2011.године,
8. кривичну пријаву СЈБ К., бр. Ку-110/96 од 05.09.1996. године, достављену Вишем јавном тужилаштву Бихаћ,
9. службену забиљешку СЈБ К., од 16.07.1992. године, коју је сачинио радник милиције Г.Д.,
10. извод из матичне књиге умрлих, Општине Б. Л. на име Г.Д., број 1-202-1-6715/11 од 07.12.2011. године,
11. фотодокументацију ексхумације, обдукције и идентификације оштећеног Л.А. на В. п., од 09.10.1998. године,
12. записник о увиђају Опћинског суда у Кључу, бр. Кри-54/98 од 09.10.1998. године,
13. извод из матичне књиге умрлих, Опћине К. на име Л.А. бр. 02-13-3-6565/11 од 30.11.2011. године,
14. увјерење Полицијске станице Р. о учешћу у рату првооптуженог, бр. 10-2-18/01-80-1-20/06 од 27.07.2006. године,
15. увјерење Полицијске станице Р. о учешћу у рату другооптуженог, бр. 10-2-18/01-80-1-12/07 од 06.02.2007. године,
16. одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности („Службени гласник српског народа у БиХ“ бр. 6/92),
17. одлуку о проглашењу ратног стања („Службени гласник РБиХ“ бр. 7/92),

ОКРУЖНИ ТУЖИЛАЦ

БМ